

Laodikea – Číslo dvě

Protestantský roh

Jeff Pippenger

2023-08-27

Pro pochopení poselství, které je v knize Zjevení odpečetováno, je nezbytné rozpoznat kořeny, vývoj a význam protestantské reformace. Tři hlavní linie v dějinách této reformace se vztahují k Bibli, ke správné metodologii, která má být používána při studiu Bible, a také k tomu, že vyvolení poslové v průběhu těchto dějin jsou mezníky těchto dějin. Jako tomu bylo vždy, satan se pokusil zastřít Bibli krále Jakuba několika padělkami, usiloval zastřít správnou metodologii pro porozumění Bibli několika padělkami a rovněž se snažil zastřít správné posly (mezníky), kteří byli v průběhu těchto dějin postupně vzbuzováni.

„Satan však nezahálel. Nyní se pokusil o to, oč se pokusil při každém jiném reformačním hnutí — oklamat a zničit lid tím, že jim podstrčí padělek namísto pravého díla. Jako byli v prvním století křesťanské církve falešní Kristové, tak povstali v šestnáctém století falešní proroci.“
The Great Controversy, 186.

V milleritských dějinách od roku 1840 do roku 1844 se plášť protestantismu (jenž je jedním ze dvou rohů zemské šelmy, kterou jsou Spojené státy) přenesl na milleritský adventismus, který se stal protestantským rohem. Současně se církve, které se dříve hlásily k protestantismu, staly odpadlým protestantismem, anebo, jak je označovali millerité, „dcery Říma“. Když protestanti roku 1843 odmítli poselství prvního anděla, padli a millerité pokračovali dále s pláštěm protestantismu. Milleritské dějiny byly vyvrcholením Božího díla, jímž přiváděl svou „církve na poušti“ k plnému porozumění Slovu Božímu.

Zahájení vyšetřujícího soudu přineslo zkoušku Božího zákona, a zvláště soboty. K hlásání poselství třetího anděla byla zapotřebí církev, která by hájila Boží zákon, jenž byl během temného středověku pohřben pod papežskými tradicemi a obyčejí. Kristus přivedl protestanty k dějinám let 1840 až 1844 a předložil jim zkoušku Eliášovu, jehož předobrazem byl William Miller; a když protestanté odmítli Millerovo poselství, vrátili se k Římu. Zkouška poselství prvního anděla, jak je hlásal Miller, byla předobrazena Eliášem na hoře Karmel.

I přistoupil Eliáš ke všemu lidu a řekl: Jak dlouho budete kulhat na obě strany? Je-li Hospodin Bůh, následujte ho; jestliže však Baal, následujte jeho. A lid mu neodpověděl ani slova. 1.
Královská 18,21.

Roku 1840, když byli protestanté konfrontováni s Eliášovým poselstvím, zastoupeným Millerem a prvním andělem, zvolili Baala!

Protestantská reformace byla odpečetěním pravd Bible, které započalo „jitřní hvězdou“, o níž bylo zaslíbeno, že bude dána v průběhu dějin představovaných církví v Thyatíře. Přímý útok proti Bibli začal o staletí dříve a je jasně vylíčen ve Velkém sporu, zvláště v dějinách valdenských. Roku 1930 vydal Benjamin Wilkerson knihu Our Authorized Bible Vindicated. Tato kniha dokládá boj proti

posvátným původním textům, které byly nakonec použity k překladu Bible krále Jakuba, a proti různým satanským padělaným textům, které byly a dosud jsou prosazovány katolíky, odpadlým protestantismem a laodicejskými adventisty. Tento boj začal dávno před obdobím valdenských, avšak oni jsou mezníkem a symbolem těch, kteří položili své životy, aby vydali svědectví o důležitosti správných rukopisů, jež byly nakonec přeloženy do Bible krále Jakuba z roku 1611.

Vznik Bible krále Jakuba v roce 1611 prošel velmi specifickým překladatelským procesem. Proces překladu a vydání Bible byl uskutečněn prostřednictvím sedmi výrobních kroků. Jeho dokončení si rovněž vyžádalo sedm let a sedm biblických let činí dva tisíce pět set dvacet dní. To je ovšem tentýž počet prorockých dní, v nichž Ježíš potvrdil smlouvu s mnohými v naplnění deváté kapitoly Danielovy. Uprostřed onoho posvátného týdne byl Kristus ukřižován, a ovšem ukřižovaný Kristus je středem Bible. Oněch sedm kroků k vytvoření čistého Slova Božího bylo následujících.

- Za prvé: Počáteční překlad jednotlivci: Přibližně 50 překladatelů bylo rozděleno do šesti komisí, z nichž každá odpovídala za různé části Bible. Tito jednotlivci pracovali na překladu z původních jazyků (hebrejštiny, aramejštiny a řečtiny) do angličtiny.
- Za druhé: Revize výborem: Poté, co každý výbor dokončil svůj překlad určité části, byla tato práce přezkoumána samotnými členy výboru. To umožnilo společný podíl na posouzení i opravu chyb.
- Za třetí: Přezkoumání Generálním výborem: Překlady jednotlivých výborů byly poté předloženy širší skupině badatelů, označované jako Generální výbor. Tento výbor se skládal ze zástupců každého ze šesti překladatelských výborů. Přezkoumali celé dílo a porovnávali i sjednocovali překlady jednotlivých výborů.
- Začtvrté: Dodatečná revize a úprava: Revidované znění Generálního výboru bylo vráceno jednotlivým výborům k dalšímu přezkoumání a dopracování. Tento opakovaný proces pomohl zajistit, aby překlad byl důsledný a přesný.
- Za páté: Závěrečná revize a schválení: Jakmile jednotlivé výbory dokončily své revize, byl konečný návrh předložen Generálnímu výboru k závěrečné revizi a schválení.
- Za šesté: Královské schválení a zveřejnění: Schválený překlad byl poté předložen králi Jakubovi I. k jeho schválení.
- Za sedmé: Jakmile udělil své královské schválení, byl překlad roku 1611 vydán jako Bible ve verzi krále Jakuba (autorizovaná verze).

Slova Hospodinova jsou slova čistá, stříbro přetavené v hliněné peci, sedmkrát přechištěné. Ty je zachováš, Hospodine, budeš je střežit před tímto pokolením navěky. Žalmy 12,6.7.

V Satanově boji proti Božímu slovu a proti mezníkům představovaným různými posly těchto rozvíjejících se dějin a správnou metodologií, která má být použita při správném rozdělování Jeho Slova, je Bible krále Jakuba z roku 1611 mezníkem, který je výslovně označen ve dvanáctém žalmu. Žádná z různých padělaných Biblí, které byly vytvořeny na základě zkažených katolických rukopisů, nesplňuje kritéria dvanáctého žalmu. Proces očišťování, který proběhl v sedmi krocích, a období dvou tisíc pěti set dvaceti dnů určují, že Bible krále Jakuba je Božími „čistými slovy“. Bůh zaslubuje, že Bibli krále Jakuba zachová navždy jako své čisté Slovo, a proto také zaslubuje, že

bude podporovat metodologii „historicismu“, kterou používali protestantští reformátoři, včetně Williama Millera.

Ve čtrnáctém století byl Jan Viklef, který je v knize Velký spor označen za „jitřní hvězdu reformace“, použit Bohem k tomu, aby přeložil Bibli do jazyka, jemuž by rozuměl i prostý člověk. Je poslem, který označuje mezník počátku protestantské reformace.

„Velké hnutí, které Wycliffe zahájil, jež mělo osvobodit svědomí i rozum a vysvobodit národy tak dlouho připoutané k triumfálnímu vozu Říma, mělo svůj pramen v Bibli. Zde byl zdroj onoho proudu požehnání, který jako voda života plyne věky od čtrnáctého století. Wycliffe přijal Písmo svaté s bezvýhradnou vírou jako inspirované zjevení Boží vůle, jako dostatečné pravidlo víry i života. Byl vychován k tomu, aby pokládal římskou církev za božskou, neomylnou autoritu a aby s neotřesitelnou úctou přijímal zavedená učení a obyčeje tisíce let; odvrátil se však od toho všeho, aby naslouchal svatému slovu Božímu. To byla autorita, kterou vybízel lid uznávat. Místo církve promlouvající skrze papeže prohlásil za jedinou pravou autoritu hlas Boží promlouvající skrze Jeho slovo. A učil nejen tomu, že Bible je dokonalým zjevením Boží vůle, ale také tomu, že Duch svatý je jejím jediným vykladačem a že každý člověk má studiem jejího učení sám poznat svou povinnost. Tak obrátil mysl lidí od papeže a římské církve ke slovu Božímu.“

„Wycliffe byl jedním z největších reformátorů. Šíří svého intelektu, jasností svého myšlení, pevností při zastávání pravdy a smělostí při její obraně se mu vyrovnalo jen málo těch, kdo přišli po něm. Prvního z reformátorů charakterizovala čistota života, neúnavná píle ve studiu i v práci, neúplatná bezúhonnost a kristovská láska a věrnost v jeho službě. A to navzdory intelektuální temnotě a mravní zkaženosti doby, z níž vzešel.“

„Charakter Wycliffův je svědectvím o vyučující a proměňující moci Písma svatého. Byla to Bible, která z něho učinila to, čím byl. Úsilí pochopit veliké pravdy zjevení uděluje všem schopnostem svěžest a sílu. Rozšiřuje mysl, zostřuje vnímání a přivádí úsudek k zralosti. Studium Bible povznese každou myšlenku, cit i touhu tak, jako to nedokáže žádné jiné studium. Dává stálost záměru, trpělivost, odvahu a vytrvalost; zušlechťuje charakter a posvěcuje duši. Upřímné a uctivé studium Písma, které přivádí mysl studujícího do přímého styku s nekonečnou myslí, by dalo světu muže silnějšího a činnějšího rozumu, stejně jako ušlechtlejších zásad, než jakých kdy bylo dosaženo nejdokonalejším vzděláním, jež poskytuje lidská filosofie. „Výklad tvých slov,“ praví žalmista, „osvěcuje, prostoduchým rozum dává.“ Žalm 119,130.“ Velký spor věků, 93, 94.

Po svědectví o Johnu Wycliffovi ve Velkém sporu uvádí sestra Whiteová seznam věrných reformátorů (mezníků), který nakonec dospívá až k reformátorovi Johnu Knoxovi. Uvádí významnou otázku, kterou Johnu Knoxovi položila Marie, skotská královna.

„John Knox se odvrátil od tradic a mysticismu církve, aby se živil pravdami Božího slova, a Wishartovo učení upevnilo jeho rozhodnutí opustit společenství Říma a připojit se k pronásledovaným reformátorům....“

„Když byl Jan Knox postaven tváří v tvář skotské královně, v jejíž přítomnosti ochabla horlivost nejednoho vůdce protestantů, vydal neochvějné svědectví pravdě. Nebylo možno získat si ho lichotkami; před hrozbami se nezachvěl. Královna jej obvinila z kacířství. Prohlásila, že učil lid přijímat náboženství zakázané státem, a tím přestoupil Boží příkázání ukládající poddaným poslušnost vůči jejich panovníkům. Knox odpověděl pevně: — „Jako pravé náboženství nepřijalo ani svůj původ, ani svou autoritu od knížat, nýbrž jedině od věčného Boha, tak ani poddaní nejsou povinni utvářet své náboženství podle zálib svých panovníků. Neboť se často stává, že právě panovníci jsou ze všech lidí nejnevědomější v pravém Božím náboženství. Kdyby celé Abrahamovo potomstvo bylo vyznání faraónova, jehož poddanými byli po dlouhý čas, prosím vás, madam, jaké náboženství by bylo na světě? A kdyby byli všichni ve dnech apoštolů vyznání římských císařů, prosím vás, madam, jaké náboženství by nyní bylo na zemi? ... A tak, madam, můžete poznat, že poddaní nejsou vázáni náboženstvím svých panovníků, ačkoli je jim přikázáno prokazovat jim úctu.“

„Marie řekla: „Vy vykládáte Písmo jedním způsobem a oni [římští učitelé] je vykládají jiným; komu mám věřit a kdo má být soudcem?““

„Budete věřit Bohu, který ve svém Slově mluví jasně,“ odpověděl reformátor; „a dále, než vás učí Slovo, nebudete věřit ani jednomu, ani druhému. Boží slovo je samo v sobě jasné, a jestliže je na některém místě nejasnost, Duch svatý, který si nikdy neprotirečí, vysvětluje totéž zřetelněji na jiných místech, takže nemůže zůstat žádná pochybnost, leda u těch, kdo jsou tvrdošíjně nevědomí.“ Takové byly pravdy, které neohrožený reformátor s nasazením života pronášel do sluchu královské moci. Se stejnou neochvějnou odvahou setrval ve svém předsevzetí, modlil se a bojoval Hospodinovy boje, dokud Skotsko nebylo osvobozeno od papežství.“ Velký spor věků, 250, 251.

Střet mezi reformátorem a královnou zdůrazňuje třetí linii v dějinách reformace, která odhaluje satanovo úsilí napodobit Bibli, reformátory a metodologii biblického studia. Janova odpověď královně zněla, že správnou metodologií je „historicismus“, který je založen na tom, že jedna linie prorockých dějin je Duchem svatým vykládána prostřednictvím jiné linie prorockých dějin.

Světlo bylo otevřeno v temnotě. Wycliffe a raní reformátoři až napříč dějinami milleritského hnutí používali metodu biblického studia označovanou jako „historismus“. Dějiny této biblické metody studia Písma bývají často přehlíženy, avšak je nezbytné je rozpoznat, má-li člověk skutečně spatřit význam pravidel prorockého výkladu, která přijal Miller a poté Future for America.

Jsou pouze dvě církve, které sestra Whiteová označuje za Bohem pojmenovaný lid. Těmi jsou starověký Izrael a Církev adventistů sedmého dne.

„Důvody, proč jsme nazýváni Božím lidem, mají být opakovány znovu a znovu. Deuteronomium 4,1–13“ Manuscript Releases, svazek 8, 426.

„Církev apoštolů“, církev na poušti v době papežské temnoty, nikdy nebyly nazývány Božím pojmenovaným lidem, neboť tento výraz (znamenající být jmenován) představuje církev, které je svěřena odpovědnost být strážkyní Božího zákona, a s adventismem jí měly být svěřeny také Boží prorocké pravdy.

„Bůh povolal svou církev v této době, tak jako povolal starověký Izrael, aby stála jako světlo na zemi. Mocným sekáčem pravdy, poselstvími prvního, druhého a třetího anděla, je oddělil od církvi i od světa, aby je přivedl do posvátné blízkosti k sobě. Učinil je správci svého zákona a svěřil jim veliké pravdy prorockví pro tuto dobu. Podobně jako svaté výroky svěřené starověkému Izraeli, i toto je posvátná svěřená zodpovědnost, která má být sdělena světu. Tři andělé ze Zjevení 14 představují lid, který přijímá světlo Božích poselství a vychází jako Jeho nástroj, aby zaznělo varování po celé délce i šířce země.“ Testimonies, svazek 5, 455.

William Miller představoval vyvoleného posla, jenž měl otevřít Boží prorocké pravdy, a když tyto pravdy roku 1844 přivedly lid k otevřeným dveřím do Nejsvětější svatyně, Bůh tehdy otevřel Boží zákon. Wycliffe je mezníkem v otevření Bible a ve vzniku počátků protestantské reformace, avšak je také mezníkem Božího díla k ustanovení „velkých pravd prorockví“. John Wycliffe byl jistě hvězdou označenou v dějinách tisíce dvou set šedesátileté vlády papežství. Jeho dílo začalo ve čtrnáctém století, poté v sedmáctém století byl dalším mezníkem této prorocké linie vznik Bible krále Jakuba roku 1611. Na této linii nakonec dospíváme k mezníku Millerových pravidel prorockého výkladu. Miller je mezníkem na této linii pravdy, a stejně tak i jeho pravidla. Jeho pravidla vydávají svědectví o mezníku na konci adventismu, představovaném vydáním Prophetic Keys.

Jestliže nechápeme, že Millerova pravidla byla mezníkem v linii prorockých dějin, představujícím dílo zachování původních a správných textů Bible a také dílo otevření pravého porozumění Bibli, což vyžadovalo, aby reformátoři byli vedeni k tomu, aby porozuměli a užívali posvátnou metodologii studia nazývanou „historicismus“, postrádáme informace nezbytné k rozpoznání prorockých pravd spojených s dílem předkládání a zachovávání světla třetího anděla na konci adventismu. Z tohoto důvodu je důležité stručně přehlédnout tuto linii dějin.

Jedinou pravou definicí slova „protestant“ je protestovat proti Římu. Přestane-li církev protestovat proti Římu, není již protestantská a stává se pak dcerou Říma, jak se to stalo protestantům, kteří odmítli poselství prvního anděla. Základním porozuměním, které se stalo „heslem“ protestantů, kteří vyšli z katolické církve, bylo „Bible a jediné Bible“. Dějiny však dosvědčují skutečnost, že Bibli bylo třeba správně rozdělovat.

Usiluj, aby ses osvědčil před Bohem jako dělník, který se nemusí stydět a který správně rozděluje slovo pravdy. Bezbožných a planých řečí se však varuj, neboť povedou k ještě větší bezbožnosti. 2 Timoteovi 2:15, 16.

Metoda biblického studia, kterou byli protestanté vedeni používat ve svém úsilí správně rozdělovat slovo pravdy, je „historicismus“. Tato metoda byla zvláštním a závažným cílem satanových útoků — a také na ni zaútočil.

„Měli bychom sami vědět, co tvoří křesťanství, co je pravda, co je víra, kterou jsme přijali, jaká jsou biblická pravidla — pravidla daná nám nejvyšší autoritou.“ The 1888 Materials, 403.

Podkopávání biblické metodologie, kterou používali reformátoři až po Williama Millera včetně, je konkrétně označováno za proces, jenž započal v patnáctém století u jezuitského učenice jménem Francisco Ribera (1537–1591), jemuž se připisuje popularizace futuristického výkladu. Napsal

komentář ke knize Zjevení, v němž předložil futuristický výklad prorocství a oddělil je od jejich historického kontextu. Ribera tuto metodologii vytvořil za účelem odporovat pravdě, kterou metodologie historicismu vždy přinášela. Touto pravdou bylo, že římský papež je antikristem biblického prorocství.

V sedmnáctém a osmnáctém století lze doložit, že protestantismus věděl, že Ribérova falešná metodologie byla satanská a neudržitelná. Protestanté v oné době psali knihy a traktáty namířené proti „bezbožným a planým řečem“ tohoto jezuitského učenice. Avšak roku 1909 byl vydán trojský kůň, Scofieldova referenční Bible, a odkazy vložené do jejích poznámek pod čarou byly založeny na učeních Ribery a dalšího jezuitu jménem Manuel Lacunza (1731–1801). Lacunza psal pod pseudonymem Juan Josafat Ben-Ezra a vydal knihu nazvanou Příchod Mesiáše ve slávě a majestátu. Stejně jako před ním Ribera byla tato kniha přímým útokem na naplnění prorocství v knize Zjevení.

Satan věděl, že poselstvím, které potřebuje zastřít zmatkem, je poslední varovné poselství přicházející z knihy Zjevení. Začlenění světských a planých řečí dvou jezuitských kněží do odkazů v Scofieldově referenční bibli umožnilo Satanovi přivést odpadlé protestanty k přijetí jezuitských metodologií, a tak je oslepit vůči pravdě. Satan toho dosáhl zavedením několika katolických prorockých modelů, které odstranily možnost jasně rozpoznat, kdo je antikrist biblického prorocství. Pro Satana to nebyl obtížný klam, neboť protestanti se již svým odmítnutím Millerova poselství v roce 1843 navrátili k římské církvi.

V průběhu let bylo vydáno několik knih a článků, které dokumentují Satanův útok proti Bibli, jenž započal v prvních několika stoletích po Kristově ukřižování. Tento útok dospěl do stadia, kdy byly zavedeny padělané rukopisy, aby vznikly padělané Bible. Satan rovněž útočil na reformátory, kteří byli povoláni, aby hájili Boží slovo za svého života, a to dokonce i poté, co tito reformátoři zemřeli.

Jen si povšimněte, jak se moderní adventističtí historikové a teologové sedmého dne stavějí k osobě Williama Millera. Jako by vykopali jeho kosti a vrhli je do řeky Mississippi.

„William Miller znepokojoval satanovo království a úhlavní nepřítel se snažil nejen zmařit účinek toho poselství, nýbrž zničit i samotného posla. Když otec Miller prakticky aplikoval pravdu Písma na srdce svých posluchačů, vzplanul proti němu hněv vyznávajících křesťanů, právě tak jako se proti Kristu a jeho apoštolům roznítíl hněv Židů. Členové církví podněcovali nejnížší vrstvy lidu a při několika příležitostech nepřátelé osnovali plán, jak mu vzít život, až bude opouštět místo shromáždění. Avšak ve zástupu byli svatí andělé a jeden z nich, v podobě člověka, uchopil paži tohoto služebníka Páně a bezpečně jej vyvedl z rozhněvaného davu. Jeho dílo ještě nebylo dokončeno a satan i jeho vyslanci byli ve svém záměru zklamáni.“ Spirit of Prophecy, svazek 4, 219.

Pohled'te, jak tytéž dvě kategorie adventismu (teologové a historikové) zlehčovaly a zastíraly platnost Millerových pravidel, o nichž nás sestra Whiteová informuje, že jich budou užívat všichni, kdo skutečně hlásají poselství tří andělů.

„Ti, kdo se podílejí na hlásání poselství třetího anděla, zkoumají Písmo podle téhož plánu, jaký přijal otec Miller. V malé knize nazvané Views of the Prophecies and Prophetic Chronology uvádí otec Miller tato prostá, avšak rozumná a důležitá pravidla pro studium a výklad Bible:“

„[Citována pravidla jedna až pět.]“

„Výše uvedené je částí těchto pravidel; a při našem studiu Bible všichni dobře učiníme, budeme-li dbát zásad, které jsou zde předloženy.“ Review and Herald, 25. listopadu 1884.

Bez přezkoumání tří linií proudu prorockých dějin spojených s rozvojem a ustanovením Božího slova není možné rozpoznat význam zásadního svědectví, které má potvrdit Williama Millera jako posla, jenž byl ve svém podání poselství předobrazem Eliášem, a jako Mojžíše v zaslíbení, že Miller bude vzbuzen při vzkříšení spravedlivých, a jako Elizea ve své ochotě opustit svou farmu a sloužit Eliášovu poselství. Sestra Whiteová označuje všechny tři biblické hrdiny za předobrazy Williama Millera, s nímž je nyní moderní adventističtí teologové a historikové zacházeno, jako by byl prostě jen nějakým „chudým venkovským chlapcem“ z osmnáctého století.

William Tyndale byl jedním z mnoha reformátorů povolanych v této linii prorockých dějin. Smím-li to takto říci, jeho „programovým prohlášením“ proti papežským vyslancům, s nimiž přicházel do styku, bylo: „Způsobím, aby chlapec, který vede pluh, znal Písmo více než vy.“ William Miller byl oním venkovským chlapcem, který vedl pluh a naplnil Tyndaleovo proroctví.

Tento úvod byl značně zjednodušen vzhledem ke všem historickým skutečnostem, které by bylo možno uvést na podporu toho, co jsme až dosud předložili. Nyní se budeme zabývat některými znaky Alfy a Omegy, abychom se vrátili k úvaze o Millerovi jako o mezníku a poslu.

Kniha Daniel je počátkem knihy, která se skládá ze dvou knih. Koncem této knihy je kniha Zjevení. Ačkoli jsou to dvě odlišné knihy, dohromady představují jednu knihu.

Před lety jsem měl veřejnou polemiku se známým teologem Církve adventistů sedmého dne, který působil v Biblical Research Institute při Generální konferenci Církve adventistů sedmého dne. Tento teolog se pokoušel opravit mé porozumění posledním šesti veršům jedenácté kapitoly knihy Daniel, stejně jako i mé porozumění „ustavičné“ v knize Daniel. Naše polemika probíhala po určitou dobu, neboť spočívala v tom, že on vypracoval článek, na který jsem odpověděl, on na to poté zareagoval, a já jsem pak ovšem znovu předložil své stanovisko, a tak dále a tak dále. V průběhu této polemiky mě informoval, že ve výboru při Generální konferenci, v němž pracoval, byl považován za odborníka na knihu Daniel a že jeden z jeho spolupracovníků byl považován za stálého odborníka na knihu Zjevení. V našich diskusích se nechtěl zabývat body z knihy Zjevení, nýbrž je odkazoval svému kolegovi. Chtěl udržet diskusi výhradně v knize Daniel.

Sestra Whiteová jasně uvádí, že Daniel a Zjevení jsou jednou knihou. Na této úrovni představují Bibli, která je jednou knihou složenou ze dvou knih, staré a nové. Sestra Whiteová se také vyjadřuje o židovské církvi, která považuje za onu jednu knihu pouze starou knihu, a rovněž se vyjadřuje o těch, kdo starou knihu přehlížejí, neboť rozumějí jen nové knize, anebo jsou ochotni rozumět jen jí. Její inspirované svědectví zní, že přijímáte-li pouze nové, zavrhujete staré, a naopak. Tvrdí-li teolog, že byl znalcem Daniela, avšak nikoli Zjevení, opakuje židovské pojetí,

které přijímá pouze Starý zákon, a víme, kam tento úzký pohled Židy zavedl. Přiklonit se k některé straně této otázky — přijímat staré a nikoli nové, nebo přijímat nové, ale nikoli staré — znamená odmítnout celé svědectví.

„Spasitel se svých učedníků tázal, zda těmto věcem rozumějí. Odpověděli: „Ano, Pane.“ Tu jim řekl: „Proto každý zákoník vyučený pro království nebeské jest podoben člověku hospodáři, který vynáší ze svého pokladu věci nové i staré.“ V tomto podobenství Ježíš svým učedníkům předložil odpovědnost těch, jejichž úkolem je dávat světu světlo, které od něho přijali. Starý zákon byl tehdy veškerým existujícím Písmem; nebyl však napsán pouze pro dávné lidi, nýbrž pro všechny věky a pro všechny národy. Ježíš chtěl, aby učitelé jeho učení pilně zkoumali Starý zákon kvůli onomu světlu, které potvrzuje jeho totožnost jako Mesiáše předpověděného v proroctví a zjevuje povahu jeho poslání světu. Starý a Nový zákon jsou neoddělitelné, neboť obojí je Kristovým učením. Učení Židů, kteří přijímají pouze Starý zákon, nevede ke spasení, protože odmítají Spasitele, jehož život a služba byly naplněním zákona a proroctví. A učení těch, kteří zavrhnou Starý zákon, nevede ke spasení, neboť odmítá to, co je přímým svědectvím o Kristu. Skeptikové začínají tím, že zlehčují Starý zákon, a pak už stačí jen další krok k tomu, aby popřeli platnost Nového; a tak jsou oba zavrženy.“

„Židé mají na křesťanský svět jen malý vliv, pokud jde o to, aby mu ukázali důležitost přikázání, včetně závazného zákona soboty, protože když vynášejí staré poklady pravdy, odkládají stranou nové v osobním učení Ježíšově. Na druhé straně nejzávažnějším důvodem, proč křesťané nedokážou ovlivnit Židy, aby přijali Kristovo učení jako řeč božské moudrosti, je to, že když vynášejí poklady jeho slova, s pohrdáním nakládají s bohatstvím Starého zákona, jenž představuje dřívější učení Syna Božího skrze Mojžiše. Odmítají zákon vyhlášený ze Sinaje i sobotu čtvrtého přikázání, ustanovenou v zahradě Eden. Avšak služebník evangelia, který následuje Kristovo učení, získá důkladnou znalost jak Starého, tak Nového zákona, aby je mohl lidu předkládat v jejich pravém světle jako neoddělitelný celek — přičemž jeden závisí na druhém a osvětluje jej. Tak, jak Ježíš poučil své učedníky, budou vynášet ze svého pokladu „věci nové i staré.““ Spirit of Prophecy, volume 2, 255.

Předchozí rada má další uplatnění pro laodicejské adventisty. Vyznávat, že věří Bibli v její plnosti, jak Starému, tak Novému zákonu, a přitom odmítat Ducha proroctví, je totožná propast jako přijímat pouze jedno svědectví. K potvrzení pravdy jsou zapotřebí dva svědkové, takže není možné potvrdit pravdu jedním svědkem; a jestliže se o to někdo pokouší, odmítá oba svědky a zakládá svou víru na tom, co je označováno jako „polopravdy“.

Nyní zopakujme otázku, která zazněla v jednom z prvních článků, jež vycházejí od července 2023. Ta otázka zní: „Jaké nové světlo vzešlo v adventismu od roku 1863?“ Odpověď je prostě: „Žádné.“

„Knihy Daniel a Zjevení jsou jedno. Jedna je proroctvím, druhá zjevením; jedna je knihou zapečetěnou, druhá knihou otevřenou. Jan slyšel tajemství, která pronesly hromy, ale bylo mu přikázáno, aby je nezapsal.“ Seventh-day Adventist Bible Commentary, svazek 7, 971.

Alfa a Omega tedy ukazuje, že Daniel je první a Zjevení poslední. Daniel představuje počátek a Zjevení představuje konec adventismu.

„Zjevení je zapečetěná kniha, ale je také knihou otevřenou. Zaznamenává podivuhodné události, které se mají odehrát v posledních dnech dějin této země. Učení této knihy je určité, nikoli mystické a nesrozumitelné. V ní je znovu podchycena táž linie proroctví jako v Danielovi. Některá proroctví Bůh zopakoval, a tím ukázal, že jim má být přikládána důležitost. Pán neopakuje věci, které nemají velký význam.“ Manuscript Releases, svazek 9, 8.

Na počátku adventismu, právě ve verších, které jsou ústředním pilířem adventismu, ve verších, jež byly odpečetěny roku 1798, se Ježíš představil jako „Palmoni“, Podivuhodný Počtář. Na konci adventismu se Ježíš představuje jako „Alfa i Omega“, podivuhodný jazykovědec — Slovo Boží. Z tohoto důvodu byl počátek adventismu a poselství prvního anděla „zavěšen na čas“. Na konci adventismu bude poselství třetího anděla zavěšeno na Jeho Slově.

Počátek i završení adventismu se odehrávají během dějin šestého království biblického proroctví, a proto nastávají během počátku i završení Spojených států. Prorocké dějiny Spojených států jsou dějinami dvou rohů, republikánství a protestantismu. Na konci těchto dějin se tyto dva rohy změní z beránka v draka. Republikánství se změní v demokracii a protestantismus se změní v odpadlý protestantismus. Když se kalich zkušební doby Spojených států začne blížit svému závěru, jak se právě nyní děje, vytvoří tyto dva rohy odpadlého republikánství a odpadlého protestantismu obraz šelmě, a tak spojí církev a stát v jeden roh, který mluví jako drak. Bůh však nezůstane bez svědka, neboť v procesu přivádění Spojených států k jejich závěru vzbudí pravý roh protestantismu, aby protestoval jak proti obrazu šelmy ve Spojených státech, tak poté i proti obrazu šelmy, který stojí proti celému světu. Vztyčení protestantského rohu na konci Spojených států bude uskutečněno v rámci téže historické struktury, v jaké byl protestantský roh vzbuzen na počátku Spojených států. Někdejší smluvní lid bude pominut a nový lid se stane novým smluvním lidem. Není nic nového pod sluncem.

Když k posouzení Alfy a Omegy použijeme časová proroctví chápaná a předkládaná v dějinách milleritů, zjistíme, že jsou jedno a totéž. Každé časové proroctví začíná dějinami, v nichž je proroctví hlášáno, a tyto dějiny vždy předobrazují dějiny, v nichž se proroctví naplňuje.

Dějiny proroctví o dva tisíce tři sta letech začaly třetím výnosem roku 457 př. Kr. a skončily poselstvím třetího anděla dne 22. října 1844. V období, které vedlo k příchodu třetího výnosu, avšak ještě před ním, bylo vykonáno dílo vybudování chrámu a Jeruzaléma. Stejně tak v dějinách, které vedly k příchodu třetího anděla, byly ustanoveny základní pravdy milleritského chrámu.

V roce 1798 se naplnilo proroctví o dvou tisících pěti stech dvaceti letech, které začalo roku 723 př. Kr. rozptýlením severních deseti kmenů. Toto proroctví vymezilo dvě období o tisíci dvou stech šedesáti letech, označující pošlapávání doslovného chrámu a doslovného Jeruzaléma doslovným pohanským Římem, po němž následovalo tisíc dvě stě šedesát let, během nichž papežský Řím pošlapával duchovní město a chrám. Proroctví začalo zničením severního království a rozptýlením obyvatel království. Polovina tohoto proroctví v roce 538 označuje konec pošlapávání Božího lidu pohanským Římem, čtvrtým královstvím biblického proroctví, a způsobuje rozptýlení Boží církve do pustiny temného středověku. Konec tohoto časového proroctví v roce 1798 označuje konec pátého království biblického proroctví. Rozptýlení severních

deseti kmenů a křesťanské církve, která uprchla do pustiny, představuje shromáždění těch, kteří jsou určeni stát se rohem protestantismu. Mezníky jsou často znázorňovány protiklady a rozptýlení může představovat shromáždění, právě jako Eliáš představuje Jana Křtitele. Ve stejném prorockém střetu Eliáš neumírá, avšak Jan Křtitel ano.

V roce 677 př. Kr. byl jižní kmen Juda (v Písmu rovněž označovaný jako slavná země) rozptýlen na dva tisíce pět set dvacet let, které skončily 22. října 1844. Toto proroctví označovalo pošlapávání Božího lidu, který Daniel v Danielovi 8,13.14 ztotožňuje jako „zástup“.

Potom jsem slyšel jednoho svatého mluvit, a jiný svatý řekl onomu určitému svatému, který mluvil: Jak dlouho potrvá vidění o každodenní oběti a o zpusťující přestoupení, aby jak svatyně, tak i zástup byly vydány k pošlapání? I řekl mi: Až do dvou tisíc tří set dnů; potom bude svatyně očištěna. Daniel 8,13.14.

Proroctví o dvou tisících třech stech letech, které skončilo ve stejnou dobu jako proroctví o dvou tisících pěti stech dvaceti letech, jež začalo roku 677 př. Kr., označovalo pošlapávání svatyně, jak je uvedeno v Danielovi 8,13.14. Proroctví o rozptýlení Judy roku 677 př. Kr. předcházely tři útoky Nebúkadnesara a toto proroctví skončilo příchodem třetího poselství dne 22. října 1844.

Dvě proroctví o dvou tisících pěti stech dvaceti letech, končící postupně v letech 1798 a 1844, označují čtyřicet šest let budování základů milleritského chrámu. Mojžíš strávil čtyřicet šest dní přijímáním pokynů ke stavbě chrámu; přestavba Herodova chrámu v době Kristově trvala čtyřicet šest let a skončila v roce Kristova křtu. Od křtu odešel na čtyřicet dní na poušť, a když se vrátil, poprvé očistil chrám a hašteřiví Židé chtěli vědět, jakou mocí takovou věc učinil.

Byly blízko židovské velikonoce, a Ježíš vystoupil do Jeruzaléma. I našel v chrámě prodáváče volů, ovcí a holubů i penězoměnce, jak tam seděli. A když si udělal z provázku důtky, vyhnal všechny z chrámu, i ovce a voly; peníze penězoměnců vysypal a stoly převrátil. A těm, kteří prodávali holuby, řekl: Odneste to odtud; nečiňte z domu mého Otce dům kupectví. Jeho učedníci si pak vzpomněli, že je psáno: Horlivost pro tvůj dům mě strávila. Tu Židé odpověděli a řekli mu: Jaké znamení nám ukazuješ, že takové věci činíš? Ježíš jim odpověděl a řekl: Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej postavím. Tu řekli Židé: Čtyřicet šest let byl tento chrám stavěn, a ty jej postavíš ve třech dnech? On však mluvil o chrámu svého těla. Když tedy vstal z mrtvých, vzpomněli si jeho učedníci, že jim to řekl; i uvěřili Písmu a slovu, které Ježíš pověděl. Jan 2,13–22.

Milleritský chrám byl budován čtyřicet šest let od roku 1798 při završení prvního proroctví o dva tisíce pět set dvaceti letech a skončil o čtyřicet šest let později při naplnění druhého proroctví o dva tisíce pět set dvaceti letech v roce 1844. Těchto čtyřicet šest let začalo příchodem prvního anděla a skončilo příchodem třetího anděla, neboť Kristus řekl, že Jeho chrám bude vztyčen ve třech dnech. Nejste-li ochotni tyto skutečnosti vidět, je to kvůli dvěma hlavním problémům nad rámec problémů, které mohou existovat v neochotném a neobráceném srdci. Prvním problémem je, že nejste ochotni přistupovat k prorockému Slovu z perspektivy, že se dějiny opakují. Nejste historisté. Druhým problémem je neschopnost aplikovat symbolická slova, zaznamenaná ve Slově Božím, Slovem Božím. Počátky všech těchto proroctví označují konec a vždy označují mnohem

více než pouhé dějiny, které se opakují.

Bible říká, že jsme chrámem Ducha svatého, a chrám těla se skládá ze čtyřiceti šesti chromozomů. Vědci, kteří zkoumají těchto čtyřicet šest chromozomů, nám sdělují, že dvacet tři mužských chromozomů a dvacet tři ženských chromozomů jsou ovinuty kolem bílkoviny, která má tvar kříže.

Ve dvanácté kapitole Danielovy knihy jsou tři související časová proroctví; první se vztahuje k rozptýlení moci svatého lidu, což představuje „sedm časů“ z Leviticu dvacet šest. Rozptýlení moci svatého lidu, které se na nich naplnilo, trvalo dva tisíce pět set dvacet let, avšak ve dvanácté kapitole Daniela je zmíněna pouze poslední polovina tohoto období. Daniela vykresluje jako toho, kdo nerozuměl tomu, co bylo tímto výrokem míněno.

I slyšel jsem muže oděného v lněném rouchu, který byl nad vodami řeky, když pozvedl svou pravici i svou levici k nebi a přísahal při Tom, který žije na věky, že to bude na čas, časy a polovinu času; a když dokoná rozptýlení moci svatého lidu, všechny tyto věci se dovrší. Slyšel jsem to, ale neporozuměl jsem; tehdy jsem řekl: Ó, můj Pane, jaký bude konec těchto věcí?
Daniel 12,7.8.

Daniel dvanáct ilustruje poselství, jež je odpečetěno v čase konce, jímž byl rok 1798. V dané pasáži Daniel představuje Williama Millera, hlavní symbol moudrých v těchto dějinách. Miller byl nejprve veden k proroctví o dvou tisících pěti stech dvaceti letech v Leviticu dvacet šest a ve verších sedm a osm představuje moudré, kteří musí uvést do souladu pravdu, že rozptýlení na dva tisíce pět set dvacet let je zcela jistě ztotožněno s Božím rozptýlením Jeho lidu.

A jestliže ani přes toto všechno mne neuposlechnete, potrestám vás za vaše hříchy sedmkrát více. Zlomím pýchu vaší moci a učiním vaše nebe jako železo a vaši zemi jako měď. Leviticus 26:18, 19.

„Pýchou“ starověkého Izraele bylo to, že mu bylo dovoleno odmítnout Boha jako svého krále a zvolit si lidského krále. Jejich pýchou, která předchází pádu (Přísloví 16,18), byla jejich touha být jako všechna modlářská království kolem nich. Odstranění nejprve severního království a poté jižního království bylo rozptýlením moci (krále), a to v letech 723 př. Kr. a 677 př. Kr. respectivamente.

Miller představoval moudré, kteří porozuměli vzrůstu poznání, jež bylo odpečetěno v předchozích verších dvanácté kapitoly Danielovy, a ve verších sedm a osm je představen jako ten, kdo nerozumí souvislosti mezi tisíci dvěma sty šedesáti lety a dvěma tisíci pěti sty dvaceti lety rozptýlení Božího lidu. Daniel představuje Boží lid na konci adventismu, stejně jako Millera na počátku adventismu. Na konci adventismu existuje totéž dilema, neboť když adventismus odložil stranou Millerovo porozumění „sedmi časům“, byl nucen ztotožnit tisíc dvě stě šedesát let pouze s dobou temna. Moudří na konci měli k vyřešení podobný problém, jaký znázorňují Daniel a Miller. Proč je k znázornění tří a půl času namísto sedmi časů použita terminologie Leviticus dvacet šest?

Miller nikdy tuto obtíž plně nevyřešil, avšak roku 1856 bylo v sérii šesti článků, jež nikdy nebyla dokončena, předloženo poslední „nové prorocké světlo“, které ztotožňovalo sedm časů se třemi a půl lety, během nichž pohanský Řím pošlapával Boží doslovný Izrael, po nichž následovaly tři a

půl roku, během nichž papežský Řím pošlapával duchovní Izrael. O sedm let později adventismus zcela odmítl veškeré světlo o sedmi časech, čímž tuto obtíž připravil pro moudré v době konce v roce 1989, kdy, jak je popsáno v Danielovi jedenácté kapitole, verši čtyřicátém, byly země představující bývalý Sovětský svaz smeteny papežstvím a Spojenými státy.

První světlo dané Millerovi bylo v roce 1863 odmítnuto a poslední světlo k tomuto tématu bylo dáno Hiramem Edsonem v oněch šesti člancích. Tyto články byly přerušeny a o sedm let (časů) později byla moc moderního Izraele odložena stranou, aby napodobila modlářské církve, které byly o několik let dříve správně označeny za dcery Babylóna. Sedm časů z Leviticus dvacet šest jako prorocká nauka se stalo kamenem úrazu a pýcha starověkého Izraele, jak ji představuje jejich touha mít nad sebou Saula jako krále, se opakovala. Ježíš představuje konec prostřednictvím počátku.

Kniha Daniel také uvádí proroctví o tisíci dvou stech devadesáti letech spolu s proroctvím o tisíci třech stech třiceti pěti letech, která obě začínají odstraněním „ustavičné“ v roce 508. Odstranění „ustavičné“ představuje odstranění odporu pohanského Říma vůči vzestupu papežské moci v roce 538. Předtím, než byla v roce 538 papežská moc posazena na trůn země, uplynulo třicetileté přechodné období; poté zbývajících tisíc dvě stě šedesát let končí v roce 1798. Těchto třicet let přechodu z jednoho království do druhého označuje závěrečná léta papežské vlády, která vedou k tomu, že v roce 1798 je na trůn země dosazeno šesté království biblického proroctví. Začátek proroctví o tisíci dvou stech devadesáti letech označuje přechod od jednoho království biblického proroctví k následujícímu království biblického proroctví, stejně jako i konec tohoto proroctví.

Proroctví o tisíci třech stech třiceti pěti letech, které začalo odstraněním „ustavičné oběti“ v roce 508, končí v roce 1843.

A od doby, kdy bude odstraněna ustavičná oběť a vztyčena ohavnost pustošící, uplyne tisíc dvě stě devadesát dní. Blahoslavený, kdo vytrvá a dočká se tisíce tří set třiceti pěti dnů. Daniel 12,11.12.

Proroctví o tisíci třech stech třiceti pěti letech skončilo v roce 1843 a Daniel říká, že ti, kdo „očekávali“ naplnění tohoto proroctví, budou blahoslavení. Sestra Whiteová to vyjadřuje takto.

„Blahoslavené jsou oči, které spatřily věci, jež byly viděny v letech 1843 a 1844.“

„Poselství bylo dáno. A při opakování tohoto poselství by nemělo docházet k žádnému prodlení, neboť znamení času se naplňují; závěrečné dílo musí být vykonáno. Velké dílo bude vykonáno v krátkém čase. Brzy bude z Božího ustanovení dáno poselství, které zesílí v mocné volání. Potom Daniel povstane ve svém údělu, aby vydal své svědectví.“ Manuscript Releases, svazek 21, 437.

Proto počátek proroctví o tisíci třech stech třiceti pěti letech označuje přechod od náboženství pohanství k náboženství papežství, a tím zároveň označuje přechod od protestantismu k milleritskému protestantismu.

Ti adventisté, kteří odmítají základní pravdy adventismu, odmítají všechna časová proroctví, jež předkládali milerité, včetně dvou tisíc tři set let z Daniel 8,14. Mohou tuto skutečnost klidně popírat, avšak lze logicky prokázat, že je pravdivá; nyní však sleduji jiný cíl, a proto toho pro tuto chvíli zanechám, zatímco se budeme snažit tento článek dovést k závěru.

Rozptýlení judské „překrásné země“ v roce 677 př. Kr. představuje pošlapání „zástupu“ v Danielovi 8,13.14 a ukazuje na ustanovení novodobé překrásné země, Spojených států. Dva tisíce tři sta let v týchž verších začalo v roce 457 př. Kr. a představuje pošlapání „svatyně“.

Potom jsem uslyšel, jak jeden svatý mluvil; a jiný svatý řekl tomu určitému svatému, který mluvil: Jak dlouho potrvá vidění o ustavičné oběti a o pustošícím přestoupení, vydávajícím jak svatyni, tak i zástup k pošlapání? I řekl mi: Až do dvou tisíc a tří set dnů; potom bude svatyně očištěna. Daniel 8,13.14.

Roky 677 př. Kr. a 457 př. Kr. jsou data spojená vztahem Božího lidu a Boží svatyně. Dne 22. října 1844 Bůh přivedl zástup i svatyni opět společně zpět. Dvě stě dvacet let mezi roky 677 př. Kr. a 457 př. Kr. symbolizuje období, v němž Bůh ustanovuje mezník představující vzrůst světla. Dne 22. října 1844 přišlo světlo třetího anděla, světlo svatyně začalo zářit a byl tam zástup, aby toto světlo hlásal.

V prorocké linii, která určuje trojí zápas, do něhož se zapojili satan a Kristus, byla vydána Bible krále Jakuba z roku 1611. Přesně o dvě stě dvacet let později, roku 1831, William Miller poprvé zveřejnil své poselství:

„Po devět let byl William Miller přesvědčen, že má své poselství předat církvím; avšak vyčkával v naději, že radostnou zvěst o brzy přicházejícím Spasiteli vyhlásí nějaká uznávaná autorita. Tímto vyčkáváním pouze potvrdil pravdivost onoho poselství; měli jméno, že žijí, avšak rychle umírali. Roku 1831 Miller pronesl svůj první výklad o proroctvích.“ Steven Haskell, *The Seer of Patmos*, 77.

Bůh ochránil posvátné a správné původní texty použité k vytvoření Bible. Poté vydal svou Bibli v roce 1611. Následně povolal posla, který měl použít pravidla nalezená v Bibli, odvozená z ní a v ní ustanovená, aby přinesl poselství prvního anděla. Roku 1831 bylo Millerovo poselství formalizováno, stejně jako bylo v dějinách Krista formalizováno poselství Janem Křtitelem, tak jako bylo poselství formalizováno v každém reformačním hnutí. Millerovo poselství, poselství prvního anděla ohlašující zahájení soudu, je přímo podepřeno uplatněním prorockého časového období dvou set dvaceti let. Bylo to varovné poselství na počátku šestého království biblického proroctví — Spojených států.

V roce 1996 započala služba Future for America a poselství třetího anděla, které bylo odpečetěno v roce 1989 — poselství označující uzdravení smrtelné rány papežství a brzy přicházející nedělní zákon — bylo zveřejněno v časopise nazvaném *The Time of the End*. Poselství na konci adventismu bylo formalizováno právě tak, jako bylo formalizováno poselství na počátku. Na počátku bylo poselství zavěšeno na čas a představovalo další rozvinutí pravd obsažených v Božím slově. V roce 1996, dvě stě dvacet let po zrodu Spojených států v roce 1776, bylo poselství na konci adventismu formalizováno a představovalo další rozvinutí poselství tří andělů.

Když se zabýváme souběžnými dějinami republikánského rohu a protestantského rohu v dějinách šestého království biblického prorocství, je třeba správně rozumět tomu, kdo je protestantský roh a kdo jím není.

Usiluj se osvědčit před Bohem jako dělník, který se nemusí stydět a který správně rozděluje slovo pravdy. Avšak světským a planým řečem se vyhýbej; neboť povedou k ještě větší bezbožnosti. 2 Timoteovi 2,15.16.